

Fərəcova Zöhrə. Vətən gülsün deyə doğmalarını gözüyaşlı qoyan şəhid // Azərbaycan : qəzet. - 2022. - 27 sentyabr. - № 209. - S. 15.

2020-ci ilin 27 sentyabr sabahı bütün ölkə həyəcan içində idi. Həmin gün saat 06:00 radələrində Ermənistan silahlı qüvvələri genişmiqyaslı təxribat törədərək cəbhəboyu zonada yerləşən Azərbaycan Ordusunun mövqelərini və yaşayış məntəqələrimizi iriçaplı silahlar, minaatanlar və müxtəlif çaplı artilleriya qurğularından intensiv atəşə tutmuşdular. Azərbaycanın mülki əhalisi və hərbi qulluqçuları arasında şəhidlər və yaralılar vardı.

Azərbaycan Prezidenti, Silahlı Qüvvələrin Ali Baş Komandanı İlham Əliyev həmin gün xalqa müraciətində əmin etdi ki, şəhidlərimizin qanı yerdə qalmayacaq: "Azərbaycan Ordusu hazırda düşmənin hərbi mövqelərinə atəşlər, zərbələr endirir və bu zərbələr nəticəsində düşmənin bir çox hərbi texnikaları sıradan çıxıb. Bu, erməni faşizminin növbəti təzahürüdür".

Silahlı Qüvvələrin Ali Baş Komandanı İlham Əliyev qismən səfərbərlik elan etdi. Azərbaycanın minlərlə cəsur, vətənpərvər oğlu könüllü döyüşlərə getmək üçün hərbi komissarlıqlara müraciət etdilər. Onlardan biri də qüsursuz hərbi xidmət edib təqaüdə çıxan, ehtiyatda olan mayor Elnur Yaqub oğlu Hacıyev idi.

Hərbçi olmaq arzusu

Peşəkar, təcrübəli hərbi ailəsi ilə vidalaşdı. Həyat yoldaşı Elnarə xanıma: "Mən gedirəm, anam və qızımız sənə əmanət", - dedi.

Mayor Elnur Hacıyev cəbhəyə inamla, böyük ümidlə yollandı. Həyat yoldaşını da əmin etdi: "Mən qələbə ilə qayıdacam". O, otuz ilə yaxın işğalda qalmış Vətən torpaqları azadlığa çıxsın, üzü gülsün deyə doğmalarını gözüyaşlı qoyub döyüşə yollandı. Gedərkən geri boylanıb həsrətlə evinə, qüssə ilə onu yola salan yaşlı anasına, xəstə bacısına, on bir yaşlı qızına, həyat yoldaşına baxdı.

Ailələrində üç uşağın ortancılı idi Elnur. 1979-cu il iyunun 12-də Ucar rayonunda dünyaya göz açmışdı. Bacısı Elnarə xanım Elnurla birlikdə keçirdikləri uşaqlıq illərini xatırlayır: "O, kiçik yaşlarından böyük-kiçik yeri bilən, qayğıkeş, canıyanan idi. Hazırcavabdı, deyib-gülməyi sevirdi. Elnur olan yerdə darıxmaq mümkün deyildi. O, yalnız yaxşı qardaş deyildi, həm də gözəl dost idi. Bacım xəstələnmişdi. Onun dərfinə çarə olacağını bilsəydi, Elnur ona öz ömründən pay verərdi..."

1986-1996-cı illərdə Ucar rayon 5 sayılı orta məktəbdə təhsil alan Elnur hərbi olmağı uşaqlıq illərindən arzulayıb. 1997-ci ildə Ali Hərbi Dənizçilik Akademiyasına daxil olub.

Akademiyanı 2002-ci ildə əla qiymətlərlə bitirdikdən sonra Qobustanda yerləşən "N" sayılı hərbi hissədə xidmətə başlayıb. 2006-cı ildə gənc zabitin yazılı raportunda da ifadə etdiyi arzusunu nəzərə alan komandanlıq

onu hərbi qulluğunu davam etdirmək üçün Tovuzda yerləşən "N" sayılı hərbi hissəyə göndərüb. Elnur Hacıyev 2011-ci ilədək Tovuzda, sonra Ağdamda yerləşən hərbi hissədə qulluq edib. 2015-ci ildə komandanlığın əmrinə əsasən Gədəbəy rayonunda yerləşən "N" sayılı hərbi hissədə xidmət göstərüb. 2019-cu ildə Ağstafa rayonunda Kimya xidməti rəisi kimi fəaliyyətini davam etdirib. Qüsursuz hərbi xidmət edən mayor Elnur Hacıyev 2020-ci ilin fevralında təqaüdə çıxıb.

"Mən zabitəm, əsgərimi döyüş meydanında qoyub geri çəkilmərəm"

Övlad dərdi çox ağırdır. Ancaq şəhid analarının bitib-tükənməyən qüssələrində bir qürur, ictimaiyyətə də var. Şəhid mayor Elnur Hacıyevin anası Hicran xanım da kədərini, dərmini qürurla çəkir. Ana qəhrəman oğlunun əsl hərbi, döyüşçü hünərini yada saldı: "Oğlum hələ müharibədən qabaq, hərbi qulluq etdiyi vaxtlar əsgərləri barədə danışmağı sevərdi. Elnur əsgərlərini öz övladı kimi istəyirdi. Onların qayğıları, problemləri ilə maraqlanar, əlindən gələn köməyi əsirgəməzdi. Elə əsgərləri də Elnuru özlərinə əziz dost, qardaş hesab edərdilər".

Həyat yoldaşı Elnurə xanım isə onunla bağlı başqa bir xatirə danışdı: "2011-ci ildə onun bir əsgərinin şəhid olduğunu bildirdim. Elnur şəhid oldandan sonra həmin şəhid əsgərin valideynləri də başsağlığı vermək üçün bizə gəldilər. Onda bildik ki, bu illər ərzində Elnur mütəmadi olaraq o ailəyə baş çəkib, qayğısını əsirgəməyib. Bu barədə evdə bir dəfə də olsun danışmamışdı".

Həyat yoldaşı Elnurə keçən xoş günlərini xiffətlə yada saldı: "2008-ci il martın 23-də toyumuz olub. Bu illər ərzində Elnurun mənə söylədiyi bircə xoşagəlməz, acı sözü də xatirimdə qalmayıb. Biz çox xoşbəxt ailə idik... Yadımda qalanlar ancaq işıqlı, şirin xatirələrdir. Fəxr edirəm ki, Elnur indi tək ailəsinin deyil, bütöv bir millətin qəhrəmanıdır".

Bacısı Elnurə xanım dedi ki, Elnur doğmalarını heç vaxt darda qoymaq istəməzdi: "Cəbhəyə getdiyi ilk gündən imkan tapan kimi bizimlə əlaqə saxlayırdı. Ancaq döyüşlər barədə danışmırdı. Sonralar döyüş yoldaşlarından eşitdik ki, qardaşım Füzulidə, Cəbrayıldə, Suqovuşanda, Hadrut istiqamətində gedən döyüşlərdə mərdliklə vuruşub".

O gün - 2020-ci ilin 17 oktyabrında Elnurun anası Hicran xanım özünə yer tapa bilmirdi. Oğlu ön cəbhədə olan bütün analar kimi gözü telefonda, qulağı səsdəydi. Gözlədiyi zəng günorta saatlarında gəldi. Hicran xanım oğluna çox narahat olduğunu söylədi: "Demə, həmin gün Hadrut uğrunda gedən döyüşlərdə Elnur ayağından və qarından yaralanıb. Döyüş yoldaşları, əsgərləri çox xahiş etsələr də, dilə tutsalar da, geri çəkilib müalicə almağa razı olmayıb. Deyib ki, mən zabitəm, əsgərimi döyüş meydanında qoyub geri çəkilmərəm. Yarasını özü sarıyıb. Döyüşçü yoldaşları danışır ki, Suqovuşan uğrunda gedən döyüşlərdə Elnurun komandirlik etdiyi qrup mühasirəyə düşüb. Düşmənlə qeyri-bərabər döyüşdə

Elnurgilin döyüş sursatı tükənmək üzrəymiş. Elnur əsgərlərinə bildirib ki, nə mövqedən geri çəkiləcək, nə də təslim olacağıq. Son gülləmizədək döyüşəcək, son məqamda başqa yolumuz qalmasa, canımıza qıyacaq, şəhid olacağıq. Son anda Xüsusi Təyinatlılar yetişib, Suqovuşanı azad ediblər. Elnurun dəstəsi də mühasirədən çıxıb".

Həmin gün Elnur bir də zəng etdi. Demə, bu onun son zəngi imiş... Anası ona tapşırıb: "Elnur, özünü qoru. Səni gözləyirik. Qızını ovuda bilmirik". Elnur anasını sakitləşdirməyə çalışıb: "Narahat olma, ana, torpaqlarımız azad olunmayınca, düşməyə can vermərəm", - deyib. Hicran ana xatırlayır: "Səsi çox ötkəm gəlirdi, kefi kök danışdı. Yaralandığını da bizdən gizlətdi. Elə həmin gün 17 oktyabrda gündüz saat 4-də Hadrut uğrunda gedən döyüşlərdə oğlum qəhrəmancasına şəhid olub. Deyirlər ki, igid balam təkbaşına 65 erməni terrorçusunu məhv edib".

Döyüş komandiri Elnur Hacıyev şəhidlik zirvəsinə yüksəldikdən sonra "Vətənə xidmətlərə görə 3-cü dərəcəli" ordeni, "Vətən uğrunda", "Suqovuşanın azad olunması" və "Füzulinin azad olunması" medalları ilə təltif edilib.

Elnur kimi qəhrəmanlar yurdu yaşatmaq üçün döyüş meydanlarına atıldılar, ölümün üzərinə yeridilər. Onlar canlarından keçdilər ki, yağı düşmən bir də bu Vətən torpaqlarını əsir, vətən övladlarını yurdsuz qoya bilməsinlər.